

выкала тя, „не повелѣвай да убивать дѣтенце-то; отдай го живо на тѣхъ женѣ.“ Но друга-та казала: „подобрь го разсѣчете, та да не бѣде ни менѣ, ни ней.“ Отъ тѣхъ думы царя-тѣ той частъ разумѣлъ, коя е сѣща-та майка: матерня-та любовь ѣхъ показала. Соломонъ казалъ: „дайте младенца на пѣрвѣ-тѣхъ отъ тѣхъ жены: тя му е майка-та.“

Тойзи сѣдѣ станѣлъ извѣстенъ по всичкѣ-тѣхъ земѣхъ Израилскѣхъ и придобылъ на царя всеобще уваженіе. Всичкы видѣли, че го е надарилъ Богъ съ мудрость. Тая мудрость го прославила на всѣдѣ. Во время-то на негово-то царуване Израилтяне-тѣ ся наслаждавали на миръ и тишинѣхъ. Всичкы-тѣхъ сосѣдны царове направили пріятельскый союзъ съ Соломона, и всѣкый единъ отъ подданныцы-тѣхъ му можалъ безопасно да сѣди подѣ смоковницѣ-тѣхъ си и въ лозіе-то си.

ГЛАВА LXXI.

Созиданіе-то на храма.

Соломонъ воздигнѣлъ великолѣпенъ храмъ Богу. Кога ся свѣршило зданіе-то, събрали ся всичкы-тѣхъ старѣйшины и народъ-тѣхъ Израилскый. Священницы-тѣхъ при това тържественно собраніе принесли Ковчегъ Завѣта въ найвѣтрѣшнѣхъ-тѣхъ частъ на храма, която ся наричала Святая Святыхъ. Облакъ покрылъ храма, и слава Господня го исполнила. При това были приготовлены бесчисленны жертвы.

Соломонъ, въ присутствіе-то на всичкы народъ, ся приблизилъ до жертвенника, паднѣлъ на колѣни, и въ молитвѣхъ-тѣхъ си къмъ Бога говорили, между друго, слѣдующе-то:

„Господи Боже Израилевъ! Ты си Богъ единъ во всичкѣхъ вселеннахъ! Другого Бога, освѣтъ Тебе, нѣма ни на небо-то, ни на земѣхъ-тѣхъ; Ты являвашъ своѣхъ-тѣхъ благодать на всичкы, които Тя истинно почитать! Да ся исполнятъ твои-тѣхъ обѣтованія, които си далъ на бащѣ ми Давида.